

som en konsekvent udvikling af det øgede mellemfolkelige samarbejde, som har fundet sted især efter den anden verdenskrig, og som specielt for arbejdskraftens vedkommende har skabt et internationalt marked.

Konvention nr. 118 bestemmer i god overensstemmelse med disse synspunkter, at ethvert medlem, for hvem den er i kraft, inden for sit territorium skal garantere statsborgere fra ethvert andet medlemsland, der har ratificeret den, ligestilling for loven med dets egne statsborgere vedrørende enhver gren af social tryghed, for hvilken det har accepteret konventionens forpligtelser. Et lands ratifikation kan gælde for en eller flere af de følgende grene af social tryghed:

a) lægebehandling, b) ydelser i anledning af sygdom, c) moderskabsydelse, d) invaliditetsydelse, e) ydelser ved alderdom, f) ydelser til efterladte, g) ydelser ved tilskadecomst under arbejdet, h) arbejdsløshedsunderstøttelse og i) familieydelse.

En stat, der har ratificeret for så vidt angår nogle af disse områder, kan senere påtage sig konventionens forpligtelser med hensyn til andre områder.

Med hensyn til ligestillingen anerkender konventionen, at der kan stilles krav om *en vis tids bosættelse i vedkommende land* som betingelse for ligestilling, når der er tale om ydelser, der gives uden at være betinget af direkte bidrag fra arbejdsgivere eller arbejdere eller af en vis tids beskæftigelse.

Konventionen skal træde i kraft 1 år efter det tidspunkt, da to medlemsstaters ratifikation er blevet indregistreret af det internationale arbejdsbureau, hvilket skete den 25. april 1963. Derefter træder konventionen i kraft for enhver medlemsstat 1 år efter, at dens ratifikation er blevet indregistreret.

Med hensyn til konventionens enkelte bestemmelser bemærkes:

a) lægebehandling og b) ydelser i anledning af sygdom.

For disse ydelser stilles der efter dansk lovgivning ikke krav om statsborgerret, og Danmark opfylder således inden for de nævnte grene af den sociale tryghed konventionens betingelser med hensyn til ratifikation.